

Minnesord

Jan Lindroth



Den svenska idrottshistoriska gemenskapen har förlorat en gigant. Många har förlorat en mycket god vän. Föreningens ordförande under åren 1987 – 2015 har lämnat oss.

Jan Lindroth, Järfälla, professor emeritus i historia, särskilt idrottshistoria, vid Stockholms universitet, avled den 31 augusti. Han blev 85 år.

Jan Lindroth arbetade på Riksarkivet under åren 1967 – 1992.

Han var drivande, när Svenska idrottshistoriska föreningen grundades 1976 och var ordförande under åren 1987 - 2015. Som hedersordförande var han därefter ett starkt stöd i verksamheten.

Vid varje årsmöte under senare år har Jan Lindroths stipendium delats ut.

Jan Lindroth fick 2017 föreningen Riksidrottens vänners stipendium. Det s.k. RV-stipendiet var på 25 000 kronor och ska "hedra en man eller kvinna, vars ledarinsatser verksamt bidragit till den svenska idrottsrörelsens utveckling".

Enligt statuterna ska prissumman skänkas vidare till ett ändamål som ligger vederbörande varmt om hjärtat. Jan valde att skänka pengarna till Svenska idrottshistoriska föreningen. Detta gjorde det möjligt att instifta detta stipendium, som tilldelas den eller de personer som i sin kandidat-, magister eller masteruppsats på ett förtjänstfullt sätt skrivit idrottshistoria.

I unga år var Jan Lindroth en framgångsrik bordtennisspelare, både i allsvenskan och i division II.

Hans doktorsavhandling "Idrottens väg till folkrörelse" från 1974 stimulerade många att engagera sig i idrottshistoria. Den markerade också startpunkten för idrottsvetenskap som humanistisk och samhällsvetenskaplig disciplin i Sverige.

Men hans avhandling gav också kraft och självförtroende i svensk idrottsrörelse. Jan lade fram övertygande bevis för idrottens ställning som landets i särklass bredaste och starkaste folkrörelse. Han blev en uppskattad vän till svensk idrott.

1992 inrättades en professur i "historia, särskilt idrottshistoria" vid Stockholms universitet. Jan Lindroth fick tjänsten och blev därmed den förste innehavaren av en professur i idrottshistoria i Norden.

Vid Stockholms universitet handledde Jan därefter ett stort antal doktorander fram till disputation och fortsatt forskning. Många vittnar om hans kunskap, engagemang och produktivitet. Flera berättar om hans insatser som helt avgörande för deras yrkesval som idrottshistoriker. Några har sagt, att han alltid tänkte mer på andras framgång än på sin egen.

Han var också en drivande kraft i försöken att inrätta ett Riksidrottsmuseum. Hans kunskap blev en stor tillgång i styrelsen.

Hans föredöme, arbete vid Stockholms universitet och föreläsningar runt om i landet medverkade till att ämnet idrottshistoria fick en allt starkare position vid andra lärosäten. Allt fler idrottsledare engagerade sig i ämnet. Idrottshistoriska föreningar bildades på många platser i vårt land. Jan Lindroths ledstjärna var att skapa ett gemensamt engagemang för idrottshistoria bland forskare och idrottsledare.

Välförtjänt har Jan Lindroth blivit känd som den svenska idrottshistoriska forskningens fader.

Vi som i styrelsen för Svenska idrottshistoriska föreningen försöker förvalta Jan Lindroths arv känner, mitt i sorgen, en extra stor ödmjukhet.

På begravningskransen från oss stod det "Tack för enastående insatser". Vi försökte hitta ännu starkare ord. Men tyvärr, när vi ska beskriva Jans betydelse för idrottshistoria och för Svenska idrottshistoriska föreningen, räcker orden inte till.

För styrelsen för Svenska idrottshistoriska föreningen genom

Lars Liljegen
ordförande